rökstudd greinargerð um lýsingu á því verkefni, sem umsækjandi er að fást við eða hyggst verja framlagi til, sbr. einnig 17. gr.

17. gr.

Nú sækir aðili Sölustofnunar lagmetisiðnaðarins um framlag úr sjóðnum og skal umsækjandi þá leggja fram sundurliðaða áætlun um kostnað af verkinu. Framlag úr sjóðnum skal aldrei nema hærri fjárhæð en helmingi greindrar kostnaðaráætlunar, enda færi umsækjandi sönnur á, að það fé, sem honum ber að leggja fram, sé fyrir hendi. Áður en fé er veitt úr sjóðnum, skal liggja fyrir umsögn frá Rannsóknastofnun fiskiðnaðarins um umsóknina.

18. gr.

Framkvæmdastjóri sjóðsins skal í samvinnu við Rannsóknastofnun fiskiðnaðarins gaumgæfa tilraunir og nýjungar í framleiðslunni og kynna þær sjóðsstjórninni. Ekki skal mörgum aðilum veitt fé úr sjóðnum til sömu tilraunastarfsemi.

19. gr.

Stjórninni er heimilt að verja fé úr sjóðnum til að kynna nýja vöru á erlendum mörkuðum eða koma henni á framfæri við ákveðinn kaupanda svo og til kaupa á nægilegu magni af sýnishornum í auglýsingaskyni og til að standa undir dreifingarkostnaði á þeim sendingum.

20. gr.

Sjóðurinn hefur sjálfstætt reikningshald og skal stjórn Sölustofnunar lagmetisiðnaðarins árlega gera iðnaðarráðherra grein fyrir störfum og stöðu sjóðsins og framkvæmdastjóri sjóðsins undirbúa þá skýrslu í samráði við stjórnina. Skýrslan skal afhent ráðherra um leið og endurskoðaðir reikningar sjóðsins og Sölustofnunarinnar eru lagðir fram.

21. gr.

Reikningar sjóðsins skulu endurskoðaðir af Ríkisendurskoðuninni.

22. gr.

Reglugerð þessi, sem er sett skv. lögum um Sölustofnun lagmetisiðnaðarins nr. 48 16. maí 1972 staðfestist hér með og öðlast gildi þegar í stað.

Iðnaðarráðuneytið, 27. apríl 1973.

Magnús Kjartansson.

Jóhannes Guðfinnsson.

Nr. 129. 1. marz 1973.

AUGLÝSING

um samkomulag skv. 20. gr. í samningnum frá 9. nóvember 1972 milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum.

Til framkvæmdar á samningnum frá 9. nóvember 1972 milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum hefur orðið samkomulag um eftirfarandi ákvæði:

1. Með sköttum, sem aðstoð er veitt við, skal telja:
   a) dráttarvexti og viðbótargjöld eða önnur gjöld, sem á falla vegna vanskila á skattgreiðslum, til þess tíma, er krafan er afhent til innheimtu í hinu ríkinu, eða við vanrækslu á upplýsinga- eða framtalsskyldu vegna skatta eða opinberra gjalda (dráttargjald, gjaldálag o. s. frv.);

b) þá dráttarvexti og viðbótargjöld eða önnur gjöld vegna vanskila á skattgreiðslu, sem á falla eftir þann tíma, er krafan var afhent til innheimtu í hinu ríkinu og óskað er aðstoðar við innheimtu á með sérstakri beiðni; enn fremur

c) endurgreiðslu á innheimtukostnaði og dagsektir að því leyti sem kostnaðurinn eða dagsektirnar standa ekki í sambandi við málsmeðferð fyrir dómstólum.

2. A. Með „skatti af vélknúnum ökutækjum" skv. grein 2 c) í samningnum er átt við,

a) í Danmörku: skráningargjald af vélknúnum ökutækjum skv. lögum 26. maí 1971, nr. 221, svo og þungaskatt af vélknúnum ökutækum skv. reglugerð fjármálaráðuneytisins 24. september 1969, nr. 470, og breytingu 31. marz 1971, nr. 111, og breytingu 15. apríl 1972, nr. 414;

b) í Finnlandi: skatt skv. lögum um bifreiða- og bifhjólaskatt (482/67);

c) á Íslandi: árgjald af benzínknúnum bifreiðum og árgjald eða kílómetragjald af bifreiðum, sem ekki eru knúnar með benzíni;

d) í Noregi: árgjald af fólksflutningabifreiðum o. fl. og kílómetragjald af vöruflutningabifreiðum, sem ekki eru knúnar með benzíni og skráðar eru erlendis; og

e) í Svíþjóð: skatt skv. reglugerð um bifreiðaskatt (1922:260).

B. Með „virðisaukaskatti og öðrum almennum söluskatti" í grein 2 d) í samningnum er átt við,

a) í Danmörku: gjöld skv. lögum um almennan söluskatt (virðisaukaskatt) frá 31. marz 1967 með breytingum;

b) í Finnlandi: skatt skv. lögum um söluskatt (532/63);

c) á Íslandi: almennan söluskatt (lög nr. 10/1960 með breytingum);

d) í Noregi: gjald skv. lögum um virðisaukaskatt frá 19. júní 1969; svo og

e) í Svíþjóð: skatt skv. reglugerð um virðisaukaskatt (1968:430).

C. Gjald skv. grein 2 e) í samningnum teljast,

a) í Danmörku: gjald vinnuveitanda til dagpeningasjóðs skv. II. kafla sjúkratryggingalaga um sjúkradagpeninga til launþega (57. gr. laga frá 18. júní 1969 eins og hún mun verða frá 1. apríl 1973 að telja skv. 41. gr., 4. mgr. og 11. og 13. gr. laga nr. 262 7. júní 1972), sjúkrasamlagsgjöld þeirra manna, sem gjöld greiða til sjúkrasamlaga skv. 35. gr., 3. mgr., sjúkratryggingalaga, gjald vinnuveitanda til örorkutryggingasjóðs (örorkutryggingalögin, 34. og 35. gr.), tryggingaiðgjald, sem tryggingaskyldum vinnuveitanda ber að greiða skv. slysatryggingalögum til þeirra slysatryggingafélaga, sem félagsmálaráðuneytið hefur viðurkennt skv. 15. gr. slysatryggingalaga (sbr. 18. og 19. gr. sömu laga), endurgreiðslu, sem ákvörðuð hefur verið skv. 32. gr. laga um opinbera framfærslu og sem innheimta má sem persónulegan skatt, framlög skv. lögum um viðbótarlífeyri vinnumarkaðarins, (sbr. reglugerð frá 6. júní 1967, nr. 251, V. kafla, ATP), svo og framlag atvinnurekanda til atvinnuleysistrygginga;

b) í Finnlandi: gjöld og iðgjöld skv. almannatryggingalögum (347/56), sjúkratryggingalögum (364/63), lögum um gjald atvinnurekanda til félagslegrar verndar (366/63) og lög um skógarverndarfélög (558/50);

c) á Íslandi: gjöld skv. lögum um almannatryggingar nr. 67/1971 með breytingum, lögum um atvinnuleysistryggingar nr. 29/1956 með breytingum, lögum um Iðnlánasjóð nr. 68/1967 og lögum um launaskatt nr. 14/1965, sbr. lög nr. 96/1971, svo og skatt á atvinnurekstur o. fl. skv. V. kafla laga um tekjustofna sveitarfélaga nr. 8/1972, kirkjugjald skv. lögum um sóknargjöld nr. 36/1948 með breytingum, kirkjugarðsgjald skv. lögum um kirkju-

garða nr. 21/1963 og iðnaðargjald skv. lögum um rannsóknir í þágu atvinnuveganna nr. 64/1965;

d) í Noregi: gjöld skv. lögum frá 17. júní 1966 um almannatryggingar og lögum frá 19. júní 1969 um gjöld af fjárfestingum o. fl., svo og gjald skv. reglugerð frá 17. desember 1971 með ákvæðum um gjald vegna of mikils öxulþunga; og

e) í Svíþjóð: gjöld skv. lögum um almannatryggingar (1962:381), lögum um fjármögnun hins almenna eftirlaunakerfis (1962:398), lögum um tryggingu vegna sjúkdóma og slysa við atvinnu (1954:243), reglugerð (1952: 552) um álagningu vissra gjalda skv. lögum um almannatryggingar o. fl., reglugerð (1968:419) um almennt vinnuveitendagjald, reglugerð (1946:324) um skógarverndargjald, reglugerð (1959:555) um gjald útgerðarmanns í vissum tilvikum skv. lögum um almannatryggingar, lögum (1961:300) um gjald útgerðarmanns vegna eftirlauna sjómanna og gjöld skv. lögum (1972:435) um gjald vegna of mikils öxulþunga.

3. Verði verulegar breytingar gerðar á sköttum eða gjöldum, sem upp eru talin í þessu samkomulagi, eða komi í þeirra stað aðrir skattar eða gjöld, sem eru í aðalatriðum sama eðlis, skal gera nýtt samkomulag með bréfaskiptum milli hinna bæru stjórnvalda.

4. Upplýsingaskylda skv. 12. gr. samningsins skal einnig taka til upplýsinga um tímabilsbundnar styrktargreiðslur.

5. Með beiðni um aðstoð til innheimtu skal fylgja, í frumriti eða staðfestu eftirriti, úrskurður sá, sem skattkrafan er reist á, eða opinber útdráttur úr skattskrá (skattseðill), eða annað skjal, sem ber með sér kröfuna. Í beiðni skal greina:
   a) stjórnvald, sem aðstoðarinnar óskar;
   b) varðandi greiðsluskyldan mann: nafn, stöðu, eða titil, heimilisfang, fæðingardag og ár, heimilissveit, svo og, ef unnt er, vinnustað og dvalarstað;
   c) varðandi greiðsluskylda lögpersónu: tegund lögpersónu, nafn og heimilisfang;
   d) þegar við á, þann stað í því ríki, sem innheimtu er beiðst í, þar sem hinn greiðsluskyldi á eignir svo og tegund eigna;
   e) tegund kröfu og fjárhæð, þar með taldir áfallnir vextir, tímabil það, er krafan varðar, svo og hvenær krafan fyrnist að nokkru eða öllu leyti skv. löggjöf eigin ríkis;
   f) þann grundvöll, sem útreikningur á vöxtum eða gjöldum skv. lið 1 a) eða b) er reistur á; enn fremur
   g) önnur atriði, sem geta auðveldað eða flýtt fyrir innheimtu kröfunnar.

6. Beiðni um aðstoð við innheimtu skatta má því aðeins bera fram, að samanlögð fjárhæð kröfu, þar með ekki talin sú fjárhæð, sem um ræðir í lið 1 a), nái a. m. k. 500 dönskum krónum, 300 finnskum mörkum, 6000 íslenzkum krónum, 500 norskum krónum eða 350 sænskum krónum.

7. Innheimta fer fram í mynt þess ríkis, sem aðstoðar er beiðst í. Bær stjórnvöld í þessu ríki skulu, svo fljótt sem auðið er eftir móttöku beiðni um aðstoð, umreikna þá fjárhæð, sem í beiðni greinir, í mynt þessa ríkis skv. gengi, er ríkisbankinn mælir með, á þeim degi, er beiðnin barst, og skal innheimtan taka til þeirrar fjárhæðar, sem þannig er reiknuð út. Við þennan umreikning má beita þeim ákvæðum um jöfnun fjárhæða, sem kunna að gilda skv. löggjöf þessa ríkis.

   Verði gengisbreyting meðan á innheimtuaðgerðum stendur getur bært stjórnvald í því aðildarríki, sem innheimtu er beiðst í, ákveðið, eftir að hafa leitað álits ríkisbanka þessa ríkis, hvaða gengi skuli notað í þessu máli vegna breytingarinnar.

   Ekkert framangreindra ákvæða í þessum lið skal koma í veg fyrir að sú fjárhæð, sem beiðni nær til, sé greidd í mynt þess ríkis, sem aðstoðar óskar.

8. Fjárhæðir, sem innheimzt hafa vegna aðstoðar skv. samningi þessum, skal inn-

heimtustjórnvald greiða, svo fljótt sem auðið er, til ríkisbanka eigin ríkis á reikning ríkisbanka þess ríkis, sem innheimt var fyrir.

Við innborgun skal greina nafn og heimilisfang þess innheimtustjórnvalds, sem fjárhæðina á að fá, svo og þá skattkröfu, sem fjárhæðin á við.

Innheimta fjárhæð má einnig leggja á póstgíróreikning þess innheimtustjórnvalds, sem aðstoðarinnar hafði óskað.

Þar sem við á, skal draga málskostnað fyrir dómstólum og kostnað vegna gjaldþrotameðferðar frá innheimtri fjárhæð (19. gr. samningsins).

Með „innheimtustjórnvaldi" í þessum lið er átt við:
í Danmörku: Sjómannaskattaskrifstofuna (Sömandsskattekontoret);
í Finnlandi: lénsstjórn (länsstyrelse);
á Íslandi: Gjaldheimtuna í Reykjavík;
í Noregi: Skattafógetann í Osló (Skattefogden i Oslo) og
í Svíþjóð: krúnufógetastjórnvald (kronofogdemyndighet).

Með „ríkisbanka" í þessum lið er átt við:
í Danmörku: Danska þjóðbankann (Danmarks Nationalbank).
í Finnlandi: Finnlandsbanka (Finlands bank);
á Íslandi: Seðlabanka Íslands;
í Noregi: Noregsbanka (Norges Bank) og
í Svíþjóð: Sænska ríkisbankann (Sveriges Riksbank).

9. Yfirfærsla gjaldeyris vegna skattgreiðslna frá einu samningsríki til annars skal fara fram innan ramma gildandi greiðslusamninga milli ríkjanna.

Samkomulag þetta er gert í sex eintökum á íslenzku, dönsku, finnsku, norsku og sænsku og eru sænsku textarnir tveir, annar fyrir Finnland, hinn fyrir Svíþjóð, og skulu allir textar jafngildir.

11. janúar 1973.
Fyrir Ísland:
Fjármálaráðuneytið
Jón Sigurðsson. Höskuldur Jónsson.

23. janúar 1973.
Fyrir Danmörku:
Skattedepartementet
Hans P. Götrik. E. Thielsen.

26. janúar 1973.
Fyrir Finnland:
Valtiovarainministeriö
Johannes Virolainen. Rainer Söderholm.

1. febrúar 1973.
Fyrir Noreg:
Eivind Erichsen. A. Scheel.

7. febrúar 1973.
Fyrir Svíþjóð:
Kurt Malmgren.

Framangreint birtist hér með öllum hlutaðeigandi til upplýsinga og eftirbreytni.

Fjármálaráðuneytið, 1. marz 1973.

F. h. r.

Jón Sigurðsson.

Höskuldur Jónsson.